

Op Safari in Kenia

(Tekst en foto's: Nathalie Le Blanc. Vitaya, 2010)

Safari, dat is reizen pur sang, met als belangrijkste ingrediënten verwondering en verrassing. Kenia is een van de bekendste safaribestemmingen, met legendarische parken vol beesten. En na het leeuwenspotten kan je in stijl uitrusten op de postkaartwaardige stranden rond Mombasa.

Er zijn zo van die natuurfenomenen waar zelfs de grootste cynicus stil van wordt. Wilde golven die stuk breken op een ruwe kust. Een waterval die zich naar beneden stort. Vuur. En olifanten. “Wat een geschenk,” fluistert mede-safarist Julie als er net voor ons safaribusje een kudde van vijf olifanten de weg oversteekt. Ze zijn rood, net als de aarde in Tsavo East. En hoe kolossaal ze van dichtbij ook zijn, ik ben geen seconde bang. Daarvoor heb ik het te druk met opgewonden te zijn. Het soort opgewonden dat vooral kinderen gegeven is, waarbij je vergeet te ademen omdat je zo onder de indruk bent en je zelfs al veertigjarige de neiging hebt om op en neer te springen van pure blijdschap.

Het zijn niet onze eerste olifanten van de dag. Toen we vanmiddag nog maar een paar kilometer dit immense natuurpark binnengereden waren, zagen we onze eerste olifant van de dag. Hij had zich onder een acacia geparkeerd en bewoog het hele kwartier dat we naast hem stonden amper. Hoe zou je zelf zijn, als je 5000 kilo weegt en het op dit middaguur dik 35 graden is.

Tsavo East, de oostelijke helft van Kenia's grootste en oudste natuurpark, staat bekend voor zijn olifantenkuddes, maar we worden in de loop van de dag verwend met heel wat andere dieren. Onder een struik spot onze chauffeur twee luierende leeuwen op amper een paar meter van de weg, en verder rijden we langs verschillende soorten antilopes, een paar struisvogels, twee jachtluipaarden, kuddes zebra's, waterbucks en buffels. We speuren allemaal de horizon af op zoek naar andere soorten, maar het zijn toch vooral andere stilstaande busjes die ons op spectaculaire attracties wijzen. Drie busjes, dat zijn bijvoorbeeld twee jachtluipaarden in de schaduw van alweer zo'n elegante acacia.

Het geweldige aan een safari is dat het de omgekeerde wereld is. Wij zitten opgesloten, weliswaar in een comfortabel busje, en de dieren zijn vrij. Hier moeten wij op onze tellen passen, en zo hoort het ook. Dat gevoel heb ik ook tijdens de lunch in de Voi Safari Lodge. Schitterend gelegen op een heuvel, met uitzicht op drie waterplassen en kilometers savanne, kijken wij vanuit de hoogte en van in een observatiehut naar de dieren die komen en gaan. De lunch is lekker, maar het is best moeilijk om je op je rijst met kip te concentreren als er een honderd meter verder twee olifanten aan het flirten zijn. De beste troef van deze lodge is de observatiehut, een soort put in de grond vlakbij een drinkvijver. Zo'n kudde drinkende olifanten op amper een meter of twee afstand, het is adembenemend. Het is bijna ontroerend om te zien hoe lief deze immense dieren met elkaar zijn. Ze raken elkaar voortdurend aan, spuiten het stof uit hun ogen en plagen elkaar. En misschien ben ik te empathisch, maar die twee olifanten die tegen elkaar aanschurken en slurfkedraai doen, daar komen kinderen van. Als een van de drinkende olifanten opzij gaat, en iedereen in de hut plots het babytje ziet dat in die kluwen van poten en slurfen verborgen zat, ontsnapt er een collectief *ooohh*. Dit kleintje, volgens de gids nog maar een paar weken oud, past nog perfect onder de oudere dieren. Het wordt met de slurf van mama of tante aangemoedigd om eerst te drinken, en dan te baden. Ondertussen amuseert een jonge olifant zich met het weggagen van een paar eenden die rustig op een vijver dobberden. Het is een plezier om te zien hoe speels en goedgezind deze dieren zijn. Alleen, ik vrees dat ik nooit meer naar de Zoo kan zonder medelijden.

Olifantenschool

Aan de receptie van de Voi Wildlife Lodge, waar we onze eerste safari-nacht gaan doorbrengen, hangt een lijst van de dieren die die dag aan de hotel-vijver zijn komen drinken. 23 olifanten, 3 giraffen, 32 waterbucks en 20 impala's. Naast die vijver zit een verhoogd terras, en ik ben niet de enige die daar gaat aperitieven. Twee Amerikaanse dames turen door hun verrekijkers naar de olifanten en antilopes. Als een van hen plots een jachtluipaard ziet, is de opwinding voelbaar. Het nieuws gaat als electriciteit door het hotel. Aan het zwembad, in het restaurant, in de kamers, overal zie je gasten naar de sluipende kat kijken. Mary en Ella blijken vrijwilligers die elk jaar drie weken voor een wildlife-programma komen werken. Vandaag hebben ze een dagje olifantenschool gehad, en vorig jaar hebben ze in Namibië jachtluipaarden geobserveerd. "Die hebben van alle katten het moeilijkste leven. Ze zijn snel, maar niet erg sterk. Als ze een prooi gevangen hebben, moeten ze razendsnel eten, want leeuwen en zelfs hyena's pikken vaak hun buit in. Ook hun jongen moeten opletten voor de andere roofdieren." De kat die ondertussen de hele open plek overgeslopen is, heeft duidelijk een prooi op het oog, maar struiken beletten ons dat spektakel. Misschien maar goed, zo wordt mijn idyllische beeld van de savanne voorlopig niet verstoord door bloedvergieten. De volgende ochtend word ik veel te vroeg wakker, en geniet vanuit mijn bed van een paarse zonsopgang boven Tsavo. *Bliss*, heet dat in het Engels. Vandaag rijden we naar Amboseli, het park dat vooral bekend is omwille van de mooie uitzichten Afrika's hoogste berg, Kilimanjaro.

Net als tijdens de rit gisteren van Mombasa, toch een stevige vier uur, is er ook nu geen kans op verveling. Het wisselende landschap, de grote wolkenluchten die door kinderen getekend lijken, de eeuwenoude baobab-bomen, de drukke dorpjes, alles is hier technicolor. Zelfs de hagedis die op een muurtje zit, is met zijn felblauwe lijf en oranje kop zo kleurrijk dat hij niet echt lijkt. Ik amuseer me vooral met de opschriften. Soms zijn ze heerlijk ongenueanceerd. Lovely Hotel, Beautiful Shop, Good News Church of God, die stijl. Soms zijn ze ronduit bizar. De St John Junior Academy die recruteert in een gebouw met de naam Gaza Strip, bijvoorbeeld. En ook de lokale rijstijl zorgt ervoor dat indommelen geen optie is. Misschien daarom dat je vrachtwagens met Christus-tekeningen op het dashboard en busjes met *Allah Is Great* opschriften ziet. Je hebt hier Gods hulp nodig voor een behouden aankomst.

Kilimanjaro

Als we in Emali van de hoofdweg tussen Mombasa en Naïrobi afslaan, komen we meteen in Masai-land terecht. We rijden voorbij dorpen vol lemen hutten, omringd door doornige struiken. 's Nachts wordt de kudde koeien en geiten in het dorp geparkeerd, en die struiken zijn er om roofdieren buiten te houden. De Masai zijn de bekendste stam van Kenia, en ook de meest herkenbare. Af en toe spotten we van ver een rode vlek in het bruinige landschap, want ze kleden zich nog altijd in hun traditionele rode of paarse toga's. Ze staan ook bekend als uitstekende commerçanten, en verkopen zowel aan de poorten van elk natuurpark als op de stranden van Mombasa souvenirs. Onderhandelen verplicht, dus.

Kurkdroog, leeg en met Kilimanjaro in de wolken, in vergelijking met het weelderige groen van Tsavo is deze omgeving nogal desolaat. Maar de eerste giraf van de reis krikt mijn humeur meteen weer op. Dit is veruit het elegantste dier op de savanne, en met die lange wimpers en totsen op hun hoofd zien ze er bepaald sexy uit. Amboseli is klein, amper 400 vierkante kilometer, en bijna heel het jaar bepaald droog. Maar wegens moerassen, en weinig bomen is de kans dat je hier heel wat dieren ziet, zeer groot. Onze eerste stop is aan een struik met daaronder twee leeuwen. Het mannetje ziet er bepaald chagrijnig uit. Waarschijnlijk knort zijn maag. De leeuw is dan wel de koning van de savanne, maar hij heeft vaak honger. Hij is namelijk niet zo'n geweldige jager, en amper een op vijf van zijn jachtuitstapjes levert ook effectief prooi op.

Amboseli is misschien niet zo weelderig als Tsavo, maar dat wil niet zeggen dat het niet mooi is. Als je op de vlakte een paar giraffen, wat zebra's, een rustende hyena, wat wrattenzwijnen en in de verte een stevige kudde olifanten ziet, dan kan ik me even inbeelden hoe deze plek, volgens wetenschappers toch de wieg van de mensheid, er moet hebben uitgezien voor wij alles op deze planeet naar onze hand zetten. Een mens wordt er zowaar contemplatief van. Zeker als de zon even later in een waanzinnige gouden gloed ondergaat. We reizen om te leren, zegt het cliché, maar soms word je op een reis ook eens goed op je plaats gezet. In pakweg Antwerpen kan je makkelijk vergeten wie de touwtjes in handen heeft, maar hier, op de evenaar, voel je dat wij ook gewoon een dier in het rijtje zijn.

Logeren doen we vannacht in Kilima Safari Camp, een tentenkamp. Deluxe, dat wel, want de tent is groter en chicer dan mijn huiskamer en er is een indrukwekkend zwembad met zicht op Kilimanjaro. Na het diner, opgeluisterd door oorverdovend luide brulkickers in de hotelvijver, bekomen we van de alweer indrukwekkende dag bij een groot kampvuur, terwijl achter ons een groep giraffen zijn dorst lest aan de vijver. Op weg naar mijn kamer, onder begeleiding van een Masai, herinner ik me ineens dat we vanmiddag bij die leeuwen een gelijkaardig tentenkamp in de achtergrond zagen. Hm. Hopelijk hebben ze ondertussen gegeten.

Een veld vol giraffen

Game-drives doe je best heel vroeg 's morgens of na een uur of vier, als de temperatuur enigszins draaglijk is. Dus zitten we de volgende ochtend weer ontiegelijk vroeg in ons busje. Voor een langslaper als ik een opdracht, maar zelfs ik mor niet als daar olifanten, gnoe's en zebra's tegenover staan. Bovendien was Kilimanjaro vanmorgen nog wolkenvrij, en heb ik voor het eerst echt genoten van het uitzicht op deze magistrale berg met – een beetje- sneeuw. Dat blijft op de venen naar een vreemd zicht. Na het ontbijt rijden we richting Tsavo West. Het landschap wordt heuvelachtiger, en dat geeft geweldige uitzichten, aldanniet met dieren. De kegelvormige heuvels verraden al vulkanische activiteit, en als het groen buiten het busje plots vervangen wordt door bruin en zwart, rijden we over het Shetani-lavaveld. Zo'n 200 jaar geleden rommelde de aarde hier, en spuwde een nieuwe krater immense hoeveelheden lava, met deze indrukwekkende zwarte woestenij als gevolg. Een overrompelende ervaring voor de lokale bevolking, die deze lavastroom dan ook Shetani of des duivels noemt. En vandaag een overrompelende ervaring voor toeristen, zeker omdat het contrast tussen zo veel natuurgeweld en de weelderige omgeving zo opvallend is.

Deze lavastromen en de Chyulu-heuvels in de achtergrond, ook al vulkanisch, zuiveren het water van de Mzima-bronnen zo goed dat het letterlijk kristalhelder is, zo belooft onze gids. Maar voor we die bronnen bereiken, maken we eerst uitgebreide kijk- en fotostops aan een veld vol giraffen en een gezin struisvogels met baby's zo groot als kalkoenen. Aan de bronnen mogen we voor het eerst op deze safari uit de bus voor een wandelingetje, en niet iedereen is er gerust in. Ook omdat Mzima bekend staat voor zijn krokodillen en nijlpaarden, twee dieren die je niet graag in je achtertuin aantreft. Maar dat blijkt allemaal geweldig mee te vallen. Nijlpaarden peddelen in het inderdaad belachelijk heldere water, overal zoeken aapjes naar voedsel en aan de overkant van de poel ligt een krokodil met open muil te soezen. Volgens – gewapende- gids John eten krokodillen soms maar om de paar weken. Tussendoor doen ze zo weinig mogelijk, om geen energie te verbruiken. Dat is vreemd genoeg geruststellend. In een van de vijvers is een onderwater-observatiehut gebouwd. Bedoeling is om krokodillen en nijlpaarden over de bodem te zien lopen, maar ik zie vooral veel ietwat hyperkinetische blauwe vissen. Een in roze en blauw uniform gekleed klasje is hier vandaag op schoolreis, en is net als wij opgewonden van al dat moois. Het is dus niet omdat er af en toe een zebra over je speelplaats loopt, dat je niet meer verwonderd bent als je je eerste nijlpaard ziet. Op weg terug naar Mombasa gaat het regenen, en zie ik in de verte een kleine maar magnifieke regenboog. Een gepast bismunner van de natuur.

Mombasa

Witte zandstranden, azuurblauwe zeeën en palmbomen, de stranden van Mombasa hebben een hoog postkaartgehalte. De meeste gasten logeren ten zuiden van de stad, onder andere in Diani.

De stad zelf is de tweede grootste van het land, en een van de belangrijkste zeehavens van Afrika. Door de eeuwen heen is ze veroverd door Arabieren, Britten, Omani's en Portugezen, en dat zie je. Aan de historische gebouwen in de Old Town, maar ook aan het feit dat je in het centrum van de stad zowel kerken, moskeeën en Hindu-tempels vindt. Fort Jesus, gebouwd door de Portugese kolonisten, is gepast indrukwekkend, en vandaag een museum en ook de dhow-haven is niet te missen.

Praktisch

- Voor Kenia heb je een reispaspoort nodig dat nog zes maanden geldig is en op de luchthaven moet je een visum kopen (20€)
- In Kenia is het in de winter twee uur later dan in België, in de zomer een uur.
- Op de evenaar zijn er niet echt verschillende seizoenen, maar oktober tot december is het korte regenseizoen, en van maart tot mei is het lange regenseizoen. Dat is niet noodzakelijk slecht, want parken als Amboseli zijn dan een stuk groener.
- Voor een reis naar Kenia heb je een aantal vaccinaties nodig, en moet je malaria-medicatie nemen. Info bij de huisarts.
- Libelle reisde met Thomas Cook naar Mombasa. In Mombasa logeerden we ten zuiden van de stad, in het Sentido Neptune Village Beach Resort. Stijlvolle kamers, uitstekende keukens en prima service maken dit een uitstekend strandhotel. We deden de Jambo Kenia Safari, met overnachtingen in lodges in Tsavo East, Amboseli, Tsavo West. Een week in Kenia, met vier dagen safari en drie nachten aan het strand van Mombasa boek je bij Thomas Cook vanaf 1.547 euro per persoon. Loop langs bij uw reisagent en vraag naar de brochure Exotische vakanties.